

nasza WSPÓLNOŚĆ

Z życia parafii i diecezji

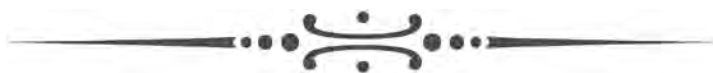
Otwarte spotkanie Naszej Wspólnoty

Drodzy Czytelnicy

Kolejny numer Naszej Wspólnoty ukazuje się w 3 niedzielę Wielkiego Postu. Dziękujemy Wam, że jesteście z nami w tym szczególnym czasie nawrócenia i przygotowania do przeżycia Tajemnicy Paschalnej.

Polecamy szczególnie rozważania drogi krzyżowej, przygotowane przez młodych ludzi w życie naszej wspólnoty parafialnej. Przedstawiamy kalendarium nadchodzących wydarzeń, harmonogram rekolekcji i zaproszenia na ważne wydarzenia parafialne i diecezjalne. Kontynuujemy również stałe cykle – z zakresu Katolickiej Nauki Społecznej i liturgii. Cieszymy się ze stałej już obecności wśród autorów ks. prałata Jerzego Tyca.

Z inicjatywy ks. prałata Grzegorza Kucharskiego w Domu Świętego Józefa po raz pierwszy zorganizowaliśmy otwarte spotkanie redakcji. Taka formuła okazała się „strzałem w dziesiątkę”. Poznaliśmy nową redakcyjną Koleżankę, która od razu odnalazła się w wirze przygotowań do wydania nowego numeru gazety. Krótko podsumowaliśmy nasze dotychczasowe radości i wyzwania. Otrzymaliśmy dobre słowo naszego wydawcy – księdza Proboszcza. Postanowiliśmy baczniej przyglądać się oczekiwaniom Czytelników. Dziękujemy, że tworzyacie Naszą Wspólnotę przysyłając teksty i inspirując tematami, które mamy podjąć. Dziękujemy, że jesteście z nami. Czytacie drukowane egzemplarze dostępne w kościele. Zglądacie na naszą stronę internetową i stronę na Facebooku. Lajkujecie, udostępniacie posty, dodajecie komentarze. Bądźmy nadal w kontakcie. Może spotkania na żywo trzeba powtarzać?

Parafia św. Jana Kantego w Legionowie

[WSPÓLNA MODLITWA](#) ▾ [PROPOZYCJE](#) ▾ [SAKRAMENTY I SAKRAMENTALIA](#) ▾ [NASZA PARAFIA](#) ▾ [GRUPY I WSPÓLNOTY](#) ▾ [AKTUALNOŚCI](#) ▾ [KONTAKT](#) ▾

Adres: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Kantego ul. ks. J. Schabowskiego 2 05-120 Legionowo	Kontakt: tel. 22 774 27 53	Kancelaria: Godziny otwarcia: poniedziałek-piątek 8.30-10.00 i 16.00-17.30 czwartek 19.00-20.00 i sobota 8.30-10.00
--	--------------------------------------	---

Redaguje zespół w składzie:

ks. Grzegorz Kucharski, Dariusz Golec, Violetta Jagnieża, Łukasz Jagnieża, Kacper Kożuch (rys.), Bogusław Krośkiewicz (fot.), Joanna Nowotka, Zbigniew Przybysz (red. nacz.), Paulina Stasiak, Robert Szwarczewski, Joanna Kępińska.

Logo: Artur Pawłowski

Dyżur redakcji: piątek 19:00 – 21:00 w Domu św. Józefa

Wspomóż dzieło: zostań patronem miesięcznika i wrzuc ofiarę do skarbnki.

Ofiary przeznaczamy na wydrukowanie miesięcznika.

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania materiałów i zmiany tytułów.

Nasza Wspólnota – miesięcznik parafialny
wspolota.jankantylegionowo.pl

Wydawca: Parafia św. Jana Kantego w Legionowie
ul. ks. Józefa Schabowskiego 2,

tel. +48 532 302 380 e-mail: naszawspolnota@jankantylegionowo.pl

Droga krzyżowa ulicami Legionowa

Droga krzyżowa ulicami Legionowa

W piątek 31 marca o godz. 19:15 zapraszamy na drogę krzyżową do której rozważania przygotował Domowy Kościół – rodzinna gałąź Ruchu Światło-Życie. Krzyż od stacji do kolejnej stacji będą przenosić przedstawiciele wspólnot parafialnych, pracujące na terenie parafii siostry Misjonarki Świętej Rodziny i Urszulanki Najświętszej Maryi Panny z Gandino, księża Salezianie oraz duszpasterze naszej parafii.

Rekolekcje najlepiej w Wielki Post

Uczestnictwo w nabożeństwach drogi krzyżowej, gorzkich żalów, adoracji w Kaplicy Adoracji Wieczystej, jutrzni w wieczerniku i wielkopostna spowiedź pomogą nam lepiej przygotować się do świętego Triduum Paschalnego. Bardzo ważne są także rekolekcje wielkopostne – w tym roku poprowadzi je filozof i teolog, nauczyciel akademicki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II ks. prof. Tadeusz Guz.

Wystawa obrazów Jezusa Miłosiernego

W podziemiach bazyliki katedralnej św. Michała Archanioła i św. Floriana Męczennika w Warszawie (ul. Floriańska 3) **do 2 kwietnia 2023 r.** można oglądać wystawę obrazów wizerunku Jezusa Miłosiernego według opisu z „Dzienniczka” św. Faustyny Kowalskiej. Prezentowane na wystawie obrazy „Jezu, ufam Tobie” przygotowali artyści merytorycznie wprowadzeni do podjęcia dzieła przez teologów, językoznawców, historyków sztuki i filozofów. **Wystawę można obejrzeć od poniedziałku do soboty w godz. 12:00-20:00 oraz w niedzielę w godz. 8:00-21:30.**

Prace powstały na specjalne zamówienie organizatorów projektu „Namalować katolicyzm od nowa” – Fundacji Świętego Mikołaja, Teologii Politycznej oraz Instytutu Kultury św. Jana Pawła II z Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu (Angelicum). Celem akcji jest oży-

wienie sztuki sakralnej przez powrót do Kościoła obrazów wysokiej klasy artystycznej, wyrażonych współczesnym językiem malarskim.

Wystawa jest okazją, żeby nawiedzić katedrę św. Michała Archanioła i św. Floriana Męczennika po zakończeniu najważniejszych prac remontowych, które dotyczyły m. in. fundamentów, docieplenia stropu, instalacji ogrzewania podłogowego i wymiany posadzki, wymiany okien, zmiany oświetlenia i renowacji ławek.

Patronat honorowy nad wystawą sprawują biskup warszawsko-praski Romuald Kamiński oraz biskup pomocniczy Jacek Grzybowski.

Wierzę w Kościół Chrystusowy

Przypominamy o możliwości pobrania ze strony diecezji warszawsko-praskiej (diecezja.waw.pl) materiałów dla rodzin do indywidualnej formacji nad misją Kościoła – wspólnoty wierzących. To pomoc w przeżywaniu roku duszpasterskiego pod hasłem „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

Materiały przygotowano dla osób dorosłych i dla rodziców, którzy chcieliby swoje dzieci wprowadzić do Kościoła, a czasem brakuje pomysłów jak to zrobić. Katechezy przybliżają tematykę Kościoła, a jednocześnie ich formuła ma prowadzić do umacniania więzi małżeńskich i rodzinnych.

Rozważania zostały przygotowane na poszczególne niedziele w ciągu całego roku. Każdy miesiąc posiada swoje hasło przewodnie. Każdy moduł składa się z 3 części: wprowadzenia – najczęściej jest to nauczanie Kościoła na dany temat; „do refleksji” – rozważania pogłębiające nauczanie Kościoła z odniesieniem do życia rodzinnego oraz „zadanie” – konkretna propozycja działań.

Redakcja

Zasady i Wartości

Rozważania nad Nauką Społeczną Kościoła cz. 2 na podstawie Kompendium Nauki Społecznej Kościoła

Zasada pomocniczości

Tak jak nie wolno jednostkom wydierać i na społeczeństwo przenosić tego, co mogą wykonać z własnej inicjatywy i własnymi siłami, podobnie niesprawiedliwością, szkodą społeczną i zakłóceniem porządku jest zabierać mniejszym i niższym społecznościom te zadania, które mogą spełnić i przekazywać je społecznościom większym i wyższym.

Zasada ta narzuca się dlatego, że każda osoba, rodzina i pośredni organizm społeczny ma do zaoferowania wspólnocie coś oryginalnego, niepowtarzalnego. Urzeczywistnianiu zasady pomocniczości odpowiadają: poszanowanie i rzeczywiste popieranie prymatu osoby i rodziny, docenianie znaczenia stowarzyszeń i organizacji pośrednich, wspieranie ich w podejmowaniu własnych, istotnych decyzji i w dokonywaniu wyborów, które nie mogą być przerzucane na innych ani przez nich podejmowane. Różne okoliczności mogą spowodować, że uzasadnione będzie pełnienie przez państwo funkcji zastępczych. Owe zastępcze funkcje instytucjonalne w świetle zasady pomocniczości nie mogą trwać zbyt długo i wykraczać poza czas konieczny, zważywszy na to, że znajdują one swoje uzasadnienie jedynie w sytuacjach wyjątkowych.

Uczestnictwo

Uczestnictwo wyraża się w działaniach, dzięki którym jednostka lub wraz z innymi, bezpośrednio lub poprzez swoich reprezentantów, wnosi swój wkład w życie kulturalne, ekonomiczne, społeczne i polityczne wspólnoty obywatelskiej do której należy. Niezbędny staje się wymóg popierania uczestnictwa przede wszystkim osób najbardziej pokrzywdzonych oraz konieczność następowania po sobie przywódców politycznych, aby uniknąć zaistnienia niejasnych przywilejów.

Potrzebny jest mocny nacisk moralny, by kierowanie życiem publicznym było owocem współodpowiedzialno-

ści każdego obywatela za dobro wspólne. Przewyciężanie przeszkód kulturowych, prawnych i społecznych, często pojawiających się jako prawdziwe bariery w solidarnym uczestnictwie obywateli w losach swojej wspólnoty, wymaga działań formacyjnych i wychowawczych. Z tego względu należy zwrócić uwagę na wszystkie te niepokojące postawy, które skłaniają obywateli do niewystarczających albo niewłaściwych form uczestnictwa oraz do szeroko rozpowszechnionej niechęci wobec wszystkiego, co dotyczy sfery życia społecznego i politycznego: chodzi na przykład o podejmowanie przez niektórych obywateli próby „zdobywania” korzystniejszych dla siebie warunków w instytucjach, służących ich egoistycznym potrzebom, o praktykę ograniczania się jedynie do decyzji wyborczych, a także o wiele przypadków zaniechania udziału w wyborach.

Zasada solidarności

Solidarność powinna być rozumiana przede wszystkim w znaczeniu zasady społecznej, porządkującej działanie instytucji, zgodnie z którą „struktury grzechu”, panujące w stosunkach między osobami i narodami, powinny zostać przewyciężone i przemienione w struktury solidarności, poprzez stworzenie albo odpowiednie zmiany praw, reguł rynku, przepisy. Solidarność to mocna i trwała wola angażowania się na rzecz dobra wspólnego, czyli dobra wszystkich i każdego, wszyscy bowiem jesteśmy naprawdę odpowiedzialni za wszystkich. Zasada solidarności pociąga za sobą pielęgnowanie przez współczesnych ludzi większej świadomości długu zaciągniętego wobec społeczeństwa, w które są włączeni. W świetle wiary solidarność zmierza do przekroczenia samej siebie, do nabrania wymiarów specyficznie chrześcijańskich całkowitej bezinteresowności, przebaczenia i pojednania.

Wartości: Prawda, Wolność, Sprawiedliwość

Współzycie istot ludzkich w obrębie wspólnoty jest rzeczywiście uporządkowane, płodne i odpowiadają-

Wokół społecznego nauczania Kościoła

Witraż w kościele Świętego Ducha

ce ich osobowej godności, jeśli opiera się na prawdzie. Wszyscy są zobowiązani do szacunku wobec każdego. Prawo do korzystania z wolności jest nieodłącznym wyznacznikiem godności osoby ludzkiej.

Wartość wolności, jako przejawu wyjątkowości i niepowtarzalności każdej osoby ludzkiej, zostaje uszanowana, kiedy każdemu człowiekowi w społeczności umożliwia się realizację jego osobistego powołania; poszukiwanie prawdy i wyznawanie własnych idei religijnych, kulturalnych i politycznych, wyrażanie swoich opinii; decydowanie o swoim stanie życia, i jeśli to możliwe, o swojej pracy, podejmowanie inicjatyw o charakterze ekonomicznym, społecznym i politycznym.

Sprawiedliwość polega na stałej i trwałej woli oddawania Bogu i bliźniemu tego, co im się należy. To co jest sprawiedliwe, nie jest pierwotnie określone przez prawo, lecz wypływa z głębokiej tożsamości istoty ludzkiej.

Jeśli pokój jest owocem sprawiedliwości, to z pewnością zostanie on osiągnięty na drodze wprowadzania sprawiedliwości społecznej i międzynarodowej, a także poprzez praktykowanie cnót, które ułatwiają współżycie i uczą żyć w zjednoczeniu, aby dając i przyjmując, w zjednoczeniu budować społeczeństwo nowego i lepszego świata.

Droga Miłości

Miłość - wartość ponad wszystkie wartości. Ludzkie współżycie jest porządkowane, przynosi owoce w postaci dobra i odpowiada godności człowieka, kiedy opiera się na prawdzie, przebiega według zasad sprawiedli-

ści, czyli z rzeczywistym poszanowaniem praw i uczciwym wypełnianiem odpowiadających im obowiązków. Urzeczywistnia się w wolności, która odpowiada godności ludzi, pobudzanych przez swoją własną rozumną naturę do podejmowania odpowiedzialności za swoje działania, ożywiane jest przez miłość, która pozwala odczuwać potrzeby i wymogi innych jako własne oraz powoduje, że wspólnota wartości duchowych i troska o potrzeby materialne są coraz mocniejsze. Te wartości stanowią filary, na których opiera się trwałość i spistość budowli życia i postępowania: są to wartości określające jakość każdego działania i instytucji społecznej.

Jeśli sprawiedliwość sama z siebie zdolna jest tylko rozsądzać pomiędzy ludźmi, rozdzielając wśród nich przedmiotowe dobra słuszną miarą, to miłość, i tylko miłość (także owa łaskawa miłość, którą nazywamy „miłosierdziem”) zdolna jest przywracać człowiekowi samego człowieka.

Tylko miłość może w kontekście coraz bardziej złożonego świata ożywiać i kształtować społeczne działanie w kierunku pokoju. Aby jednak to się urzeczywistniło, trzeba zatroszczyć się o ukazywanie miłości nie tylko jako inspiracji działania indywidualnego, ale również jako siły zdolnej wzbudzić nowe drogi podejmowania problemów współczesnego świata i głębokiego odnowienia od środka struktur, organizacji społecznych, systemów prawnych. W tej perspektywie miłość staje się miłością społeczną i polityczną: miłość społeczna umożliwia nam umiłowanie dobra wspólnego i przyczynia się do rzeczywistego poszukiwania dobra wszystkich osób, uznając je nie tylko indywidualnie, ale także w łączącym je wymiarze społecznym.

Miłość społeczna i polityczna nie wyczerpuje się w stosunkach międzyludzkich, ale ukazuje się poprzez sieć, w którą te stosunki się wpisują i którą jest właśnie wspólnota społeczna i polityczna. Miłość ta oddziałuje na nią, dążąc do możliwego dobra całej wspólnoty. Pod wieloma względami bliźni, którego należy miłować, staje przed nami „w społeczności”.

Życzę nam wszystkim, aby znalazła się wystarczająca liczba ufających Bogu osób, by przemienić stan naszego obecnego społeczeństwa, we wspólnotę prawdziwie się miłującą. By przebywanie we wspólnocie było dla każdego z nas wielką radością i gdzie będziemy świadomi jedności. Módlmy się, by Bóg zapalił „Iskrę”, która przemieni cały świat.

Dariusz Golec

Cały tekst dostępny na stronie
wspolnota.jankantylegionowo.pl

Adoracja – czas miłości

Czas spotkania

Wszystkie relacje rozpoczynają się od chęci spędzenia z kimś czasu.

Dlaczego tak rzadko, a może wcale, nie wchodzisz do kaplicy adoracji w naszej parafii? Dlaczego nie korzystasz z audiencji u Króla Niebios? Czy przebywanie w obliczu Eucharystii jest dla ciebie trudne?

Kaplica adoracji to Hostia i cisza, a nasze zmysły potrzebują kolejnych atrakcji. W ciszy jest im trudno wytrzymać choćby kilka minut. Straszliwy zamęt, hałas tego świata sprawia, że jest nam trudno pobyc w ciszy.

Jednak w codziennym życiu nieustannie podejmujesz trud wypełniania różnych obowiązków: w szkole, w pracy, w domu – i nie ma w tym nic niezwykłego. Dobrze jest ci znany obraz człowieka, który marzy o pięknym domu i decyduje się na trud budowy. Nieważne wtedy stają się wszelkiego rodzaju wyrzeczenia, zmęczenie, pot, wydatki. Liczy się tylko jedno: będzie miał dom. W tym celu podejmuje ciężką, mozolną pracę.

Podobnie jest, gdy człowiek decyduje się na życie z Panem Bogiem, tak na poważnie. Nie, bo tak zostałem wychowany, ale na zasadzie dogłębnego wyboru. To również wiąże się z trudem. Trud trwania w ciszy przed Panem polega na pokonaniu własnych słabości i zniechęcenia. Jest to wysiłek konieczny, by pokonać zmęczenie, zagonienie i zatrzymać się u stóp Pana chociaż na chwilę. Jezus jest jak gość, który czeka na ciebie w twoim mieszkaniu. Z takich czy innych powodów znowu masz dla Niego mniej czasu, niż planowałaś. A jednak czeka. Tym bardziej zadbaj, żeby tej resztki czasu nie zmarnować. Żeby być. On po prostu jest. Ty też masz po prostu być. Nawet jeśli rozmowa się nie klei. Z przyjacielem nie zawsze trzeba o czymś rozmawiać. Po tym poznajemy, że ktoś jest dla nas bliski, że potrafimy z nim milczeć. Nie trzeba mieć przygotowanego programu na każdą minutę, jak na wizytę oficjalnego gościa, jak na akademię „ku czci”. Ostatecznie można się nawet przy Nim chwilę zdrzemnąć i On to zrozumie.

Kaplica adoracji

Jeżeli nie wiesz, co w trakcie adoracji robić i mówić, pamiętaj, że wszystkie relacje rozpoczynają się od chęci uczestniczenia, spędzenia z kimś czasu. Idź przed Najświętszy Sakrament o dowolnej porze dnia lub nocy, a jeśli to twoja pierwsza adoracja, po prostu usiądź i kontempluj – tu jest Chrystus. To właśnie jest miłość.

Joanna Nowotka

Dlaczego nie korzystasz z audiencji u Króla Niebios?

Jezus jest jak gość, który czeka na ciebie w twoim mieszkaniu. Z takich czy innych powodów znowu masz dla Niego mniej czasu, niż planowałaś. A jednak czeka.

Po prostu usiądź i kontempluj

DROGA KRZYŻOWA – ROZWAŻANIA

Wprowadzenie

**„Ja jestem Alfa i Omega, mówi Pan Bóg,
Który jest, Który był i Który przychodzi,
Wszchemogący.”**

Ap 1, 8

Ten, który nie ma początku, zgodził się zakończyć swoje życie jako człowiek, a jest przecież początkiem człowieka. Zakończył swoje ludzkie życie, i znowu wzbudził je przez zmartwychwstanie, abyśmy także my mieli życie z Niego.

„Przestań się lękać!

Ja jestem Pierwszy i Ostatni, i Żyjący.

**Byłem umarły, a oto jestem żyjący na wieki wieków
i mam klucze śmierci i Otchłani”.**

Ap 1, 17b-18

Tajemnicę Jego śmierci będziemy teraz rozważać. Prowadzić nas będą Listy do siedmiu Kościołów zawarte w Apokalipsie św. Jana.

Stacja I

Chrystus na śmierć skazany

**„Ja, Jan, wasz brat
i współuczestnik w ucisku i królestwie, i wytrwaniu w Jezusie,
byłem na wyspie, zwanej Patmos,
z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa”.**

Ap 1, 9

Wyrok doprowadził Chrystusa do śmierci, Jana – do wygnania. Oba wyroki były niesprawiedliwe, oba wynikały z głoszenia prawdy przez skazanych. Wyrok Chrystusa stał się przestrzenią zbawienia dla całego świata. Wyrok Jana był dla niego przestrzenią łaski i udzielenia mu daru objawienia, które jest częścią źródła doktryny Kościoła.

Co nam to mówi? Upodabnianie się do Chrystusa jest przestrzenią nieopisanych łask, a nie da się upodobnić do Niego bez przyjęcia krzyża w imię miłości i prawdy.

Stacja II

Chrystus bierze krzyż na swe ramiona

**„Wam zaś, pozostałym w Tiatyrze, mówię,
wszystkim, co tej nauki się nie trzymają,
tym, co – jak powiadają – nie poznali «głębin szatana»:
nie nakładam na was nowego brzemienia,
to jednak, co macie, zatrzymajcie, aż przyjdę”.**

Ap 2, 24n

Nasze brzemie jest małe dzięki Chrystusowi, który wziął na swoje ramiona ciężar naszych win. Nie potrzebujemy walczyć o nasze zbawienie, bo już się ono dokonało. Naszym brzemieniem jest tylko nieodrzućenie go przez brak wiary i czyny niezgodne z miłością Boga i bliźniego oraz słodkie brzemie naśladowania naszego Mistrza. Musimy wiarą i życiem odpowiedzieć „tak” na zbawienie, którego dokonał Chrystus.

Stacja III Chrystus upada po raz pierwszy

**„Przestań się lękać tego, co będziesz cierpieć.
Oto diabeł ma niektórych spośród was wtrącić do więzienia,
abyście zostali poddani próbie,
a znosić będziecie ucisk przez dziesięć dni.
Bądź wierny aż do śmierci,
a dam ci wieniec życia”.**

Ap 2, 10

Czas cierpień i śmierci nie będzie trwał wiecznie. Symboliczne dziesięć dni ucisku prowadzi nas do zwycięstwa, tak jak upadki naszego Pana były fragmentami drogi na krzyż – po zwycięstwo i zmartwychwstanie. Jeśli chcemy iść za Chrystusem, upadki i ucisk nas nie ominą.

Stacja IV Chrystus spotyka swoją matkę

**„Lecz w Sardes masz kilka osób, co swoich szat nie splamiły;
będą chodzić ze mną w bieli, bo godne są tego.
Tak szaty białe przywdzieje zwycięzca,
i z księgi życia imienia jego nie wymażę.
I wyznam imię jego przed moim Ojcem i Jego aniołami”.**

Ap 3, 4n

W dniu największych grzechów i największych zdrad w historii kilka osób pozostało wiernych, czystych. Jedną z tych osób była Maryja. Jej imię Chrystus wyznał przed Ojcem i Jego aniołami, choć znali je doskonale. Prośmy naszego Pana, abyśmy byli wierni jak Maryja i pozostali, którzy wytrwali do śmierci i grobu, aby i nasze imiona Syn wypowiedział przed swoim Ojcem.

Stacja V Szymon z Cyreny pomaga nieść krzyż Chrystusowi

**„Obyś był zimny albo gorący!
A tak, skoro jesteś letni
I ani gorący, ani zimny,
chcę cię wyrzucić z mych ust”.**

Ap 3, 15c-16

Szymon był letni. Przymuszony zrobił to, co mu kazano, nie ze względu na miłość, a ze strachu. Tradycja jednak mówi, że Szymon w trakcie drogi zmienił się przez bliskość Zbawiciela. On stał się gorący. A jaki ja jestem?

Stacja VI Weronika ociera twarz Chrystusowi

**„Znam twoje czyny.
Oto postawiłem jako dar przed tobą drzwi otwarte,
których nikt nie może zamknąć, bo ty, chociaż masz moc znikomą,
zachowałeś moje słowo i nie zaparłeś się mego imienia”.**

Ap 3, 8

Mały czyn i moc znikoma – co mogą zmienić w świecie? Same w sobie – nic. Wyrażone w zachowywaniu słów Bożych i wierności Chrystusowi – wszystko. Niech o tym świadczy dar dla Weroniki – wizerunek Pana. Inspirujmy się Kościołem z Filadelfii i obietnicami danymi mu przez Zbawiciela za pośrednictwem Jana Apostoła – zwycięstwa, bycia filarem w świątyni Boga i udziału w Nowej Jerozolimie.

Stacja VII Chrystus upada po raz drugi

**„Ty masz wytrwałość,
I zniosłeś cierpienie dla imienia mego – niezmordowany.
Ale mam przeciw tobie, że odstąpiłeś od twej pierwotnej miłości”.**

Ap 2, 3n

Kolejne trudności w naszym życiu, cierpienia, czy nawet prześladowania mogą powodować, że osłabniemy w miłości, bo naszą uwagę zaprzętać będzie tylko ból, jego skutki i walka o wytrwałość. Jest ona niezwykle cenna, ale nie możemy w jej imię zrezygnować z miłości. Miłość jest sensem naszej wiary. Chrystus ani na moment w niej nie osłabł, mimo kolejnego upadku

Stacja VIII Chrystus spotyka płaczące niewiasty

**„Aniołowi Kościoła w Sardes napisz:
To mówi Ten, co ma siedem Duchów Boga i siedem gwiazd:
Znam twoje czyny:
masz imię, [które mówi], że żyjesz, a jesteś umarły”.**

Ap 3, 1

Obyśmy nigdy nie udawali żywych, będąc umarłymi. Niewiasty z Jerozolimy były martwe, bo nie dostrzegały wewnętrznej śmierci w swoich domach, a udając żywe, płakały nad Tym, który szedł w triumfalnym pochodzie życia. My też możemy płakać nad męką Chrystusa, a nie dostrzegać, że panuje w nas śmierć. Możemy, ale doprowadzi nas to do zguby.

Stacja IX Chrystus upada po raz trzeci

**„Wiem, gdzie mieszkasz: tam, gdzie jest tron szatana,
a trzymasz się mego imienia
i wiary mojej się nie zaparłeś,
nawet za dni Antypasa, wiernego świadka mojego,
który został zabity u was, tam gdzie mieszka szatan”.**

Ap 2, 13

Często łatwiej jest znieść swoje cierpienie, niż widzieć je u innych. Ciężko jest widzieć cudzą śmierć i jej sens. Gdy przychodzi, rodzi się pytanie „dlaczego?”. Nie ma jednej odpowiedzi na to pytanie. Należy trwać i wierzyć. Podnieść się z szoku i iść do Pana. Niech w trudach zwycięży miłość – dopiero w cierpieniu zobaczymy, czy była prawdziwa.

Stacja X Chrystus z szat obnażony

**„Przyjdę niebawem:
Trzymaj, co masz,
by nikt twego wieńca nie zabrał!”**

Ap 3, 11

Chrystusowi zabrano wszystko, co materialne. Wielu prześladowanym chrześcijanom również się wszystko odbiera. Gdzie jest więc to, co posiadają, a czego mają nie stracić? Odpowiedzią jest miłość. Miłość do Boga i do bliźniego. Miłość, której nie da się odebrać, jeśli sam jej nie zdradzę. Doskonally się w niej i trzymajmy ten największy skarb jak najsilniej, aby Pan nie zastał nas bez niego, gdy przyjdzie.

Stacja XI Chrystus przybity do krzyża

*„Ja wszystkich, których kocham, karcę i ćwiczę.
Bądź więc gorliwy i nawróć się!”*

Ap 3, 19

Miłość objawia się w bólu. Miłość doskonalą się w bólu. Jeśli kocham, niech cierpienie nie złamie mojej gorliwości. Jeśli kocham, niech będzie dla mnie przestrzenią nawrócenia. Jeśli kocham, przyjmę karcenie od Tego, który mnie kocha i który nigdy mnie nie skrzywdzi.

Stacja XII Śmierć Chrystusa na krzyżu

*„Zwycięzcy dam zasiąść ze Mną na moim tronie,
jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem z Ojcem na Jego tronie”.*

Ap 3, 21

Chrystus zwyciężył przez pełnienie woli Ojca, która doprowadziła Go na krzyż, do zmartwychwstania i zasiadania z Ojcem na Jego tronie. Zaprasza nas do tego – pełnienia woli Ojca aż po śmierć i tron Zbawiciela w niebie.

Stacja XIII Chrystus zdjęty z krzyża

*„Radzę ci nabyć u mnie złota w ogniu oczyszczonego, abys się wzbogacił,
i białe szaty, abys się przyodział, i by nie ujawniła się haniebna twa nagość,
oraz balsamu do namaszczenia twych oczu, byś widział”.*

Ap 3, 18

Złoto w ogniu oczyszczone – tak przez metaforę św. Piotr opisywał cierpienia. Chrystus już przeszedł całą drogę krzyżową, wysłużył nam zbawienie, którego owoce chce nam ofiarować. Jego męka nas oczyszcza, przyodziewa w białe szaty orszaku Baranka, daje nam wzrok duszy, udzielony balsamem Ducha Świętego, do wejścia w rzeczywistość Boską – do poznania Boga. Chodźmy do naszego Pana po te dary, których nam darmo udziela!

Stacja XIV Chrystus złożony do grobu

*„Oto stoję u drzwi i kołaczę:
jeśli ktoś posłyszysz mój głos i drzwi otworzy,
wejdę do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną”.*

Ap 3, 20

Po śmierci Chrystus zakolał do wrót Otchłani. Jak mówi homilia czytana w godzinie czytań Wielkiej Soboty, Adam rozpoznał swego Zbawcę. Dzisiaj kołaczę do drzwi mego serca – obym Go usłyszał!

Zakończenie

*„Oto nadchodzi z obłokami
i ujrzy Go wszelkie oko i wszyscy, którzy Go przebili”.*

Ap 1, 7a

Nadchodzi dla całej ziemi, ale czas przyjścia nie jest nam znany. Znany jest czas przyjścia do mojego i twojego życia – ten czas nazywa się „dziś”. Nie przegapmy Jego nadejścia.

Msza święta – liturgia eucharystyczna

Wokół liturgii

W styczniowym numerze tematem naszych rozważań o Mszy świętej była liturgia słowa. Łączy się z nią, *tak ściśle, że stanowią jeden akt kultu (KL* 56)*, liturgia eucharystyczna. Obrzędy ułożone przez Kościół odpowiadają słowom i czynnościom Chrystusa z Ostatniej Wieczerzy. Przez kapłana, który reprezentuje naszego Pana, czyniącego to, co On uczynił i polecił czynić, *ofiara krzyża stale uobecnia się w Kościele*. Liturgia eucharystyczna jest więc ustanowioną przez Chrystusa ofiarą i ucztą paschalną (OWMR** 72).

Dzień przed męką, w czasie wieczerzy, Chrystus wykonał trzy szczególne czynności: *wziął chleb i kielich, złożył dzięki, połamał i podał swoim uczniom (OWMR 72)*. Idąc za Nim Kościół ułożył liturgię eucharystyczną z przygotowania darów, Modlitwy eucharystycznej (od greckiego *eucharistia* – dziękczynienie) oraz łamania Chleba i Komunii świętej.

Przygotowanie darów rozpoczyna procesja z nimi. Bez względu na to, czy odbywa się ona w sposób długi (przez cały kościół), czy krótki (ministranci przynoszą dary ze stolika), jest ona tym samym elementem liturgii. Odnosi nas to w pamięci do zwyczajów sprzed wieków, które pochodziły jeszcze z pierwotnego Kościoła, przynoszenia przez wiernych chleba i wina używanych do sprawowania Eucharystii. Po procesji celebrujący kapłan przygotowuje dary na ołtarzu i obmywa ręce, wypowiadając słowa z psalmu 51., *wyrażając tym obrzędem pragnienie duchowego oczyszczenia (OWMR 76)*. Przygotowanie darów kapłan kończy modlitwą nad nimi, którą zgromadzeni uznają za własną słowem Amen.

Ośrodkiem i szczytem (OWMR 78) całej Mszy świętej jest Modlitwa eucharystyczna. W jej trakcie odbywa się konsekracja darów. Chleb i wino z dodatkiem wody stają się prawdziwie Ciałem i Krwią Chrystusa. Kościół składa Ojcu Jego jedyną Ofiarę. Kapłan w imieniu ludu uwielbia Boga i w sposób doskonały dokonuje dziękczynienia za zbawienie, w szczególnych okresach liturgicznych sku-

piając się na kolejnych jego aspektach. Eucharystia jest sprawowana w jedność z całym Kościołem niebiańskim i ziemskim, o czym przypominają umieszczone w tekstach Modlitw eucharystycznych imiona świętych, wezwania za Kościół pielgrzymujący w doczesności i pokutujący w czyśćcu. Ofiara Chrystusa wzywa uczestniczących, aby sami siebie składali Ojcu w ofierze oraz do pogłębiania jedność z Nim i między sobą.

Komunię świętą poprzedza modlitwa Pańska, obrzęd pokoju i łamanie Chleba. O szczególnej wadze ostatniego niech świadczy to, że *łamanie Chleba* jest najstarszą nazwą Mszy świętej – co możemy dostrzec już na kartach Dziejów Apostolskich. Ten gest *oznacza, że wierni, choć liczni, tworzą jedno Ciało przez przyjmowanie Komunii z jednego Chleba, jakim jest Chrystus umarły za zbawienie świata i zmartwychwstały (OWMR 83)*. Komunia (od łacińskiego *communio* – *współdzielić*) najściślej łączy Mistyczne Ciało Chrystusa – Kościół. Najpełniej wyraża jego wspólnotę. Jest też *zadatkem przyszłej chwały (KL 47)* – przedsmakiem, „zaliczką” królestwa Bożego. Jej obrzędy kończy modlitwa, która wyraża prośbę o *owoce celebrowanego misterium (OWMR 89)*.

Całą Mszę świętą kończy błogosławieństwo i rozesłanie. Łaciński tekst tego ostatniego, *Ite, Missa est*, które przetłumaczono jako *Idźcie, Ofiara spełniona*, wskazuje nam to, co powinniśmy robić po jej zakończeniu, chociaż ciężko o końcu Mszy mówić. Słowo *est* jest w czasie teraźniejszym i dosłownie oznacza *jest*, ale w tym przypadku powinno się rozumieć jako *trwa*. Msza więc trwa – to, co na niej się odbyło, jest we mnie. W tym duchu przeżywamy liturgię i w tym duchu żyjemy – trwającego w nas zadatku zbawienia, który przyjęliśmy.

Maciej Przybysz

* KL – Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*
** OWMR – Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego
(z trzeciego wydania Mszału)

Modlitwa eucharystyczna

Wierzę w Chrystusa

Wieczór uwielbienia

Po wyznaniu wiary w Boga Ojca Credo wiedzie nas do uczynienia tego samego względem Syna w słowach „Wierzę (...) w jednego Pana Jezusa Chrystusa”. To wstępne stwierdzenie, niezwykle ważne, otwiera najdłuższą część składu nicejsko-konstantynopolitańskiego, najbardziej fundamentalną dla tożsamości chrześcijan. Omówmy je słowo po słowie.

Jak wcześniej wyznajemy, że Bóg jest *jeden*, tak teraz to samo należy wyznać o Chrystusie. Jest jeden Ojciec i jeden Syn – widzimy w tym podobieństwo, a nawet coś więcej. Ojciec i Syn stanowią bowiem *jedno*, o czym mówi sam Chrystus (por. J 17, 22). Stanowią jedno, ale nie są jedną osobą – są jednym Bogiem, ale jest jeden Ojciec i jeden Syn.

Imię *Pan*, które nosi Chrystus, na które *zegnije się każde kolano* (Flp 2, 10n), wskazuje na Jego Boskość.

Jezus jest imieniem hebrajskim (Jeszua), które oznacza Bóg zbawia (Jahwe zbawia).

Pan (hebr. *Adonai*, gr. *Kyrios*) jest imieniem Boga powszechnym w Starym Testamencie. Często zastępowano nim imię Jahwe (*JHWH* lub *YHWH*), którego Żydom nie wolno było wymawiać. Bóg jest Pa-

nem, co mówi o Jego władzy nad wszelkim stworzeniem. Tę władzę dzierży również Chrystus, co podkreśla używanie względem Niego tego Bożego imienia.

Jezus jest imieniem hebrajskim (*Jeszua*), które oznacza *Bóg zbawia (Jahwe zbawia)*. W hebrajskim oryginale jest to dokładnie to samo imię, jakie nosił Jozue, który wpro-

wadził Izraela do Kanaanu. Jezus zbawia nas z posłania Boga Ojca i wprowadza nas do królestwa Bożego – Nowej Jerozolimy, nowej Ziemi Obiecanej. Zwróćmy uwagę również na to, że jest to (a przynajmniej było w czasie Jego pierwszego przyjścia) zwykłe ludzkie imię. Widzimy w tym prawdę o Jego człowieczeństwie i tajemnicę Jego Wcielenia.

Jezus zbawia nas z posłania Boga Ojca i wprowadza nas do królestwa Bożego – Nowej Jerozolimy, nowej Ziemi Obiecanej.

Chrystus (*christos*) jest greckim odpowiednikiem hebrajskiego słowa *mesjasz* (*masziah*). Oba te terminy oznaczają *pomazaniec, namaszczony*. Podkreślają one posłannictwo Jezusa Chrystusa, wskazują na Niego, jako na spełniającego proroctwa, mówią o Jego godności namaszczonych – królewskiej i kapłańskiej.

W ten sposób krótko omówiliśmy początek części wyznania wiary, która mówi o Zbawicielu. Idąc dalej, pogłębimy refleksję o naszym Panu – Jezusie Chrystusie.

Maciej Przybysz

Krzyż w prezbiterium kościoła Świętego Ducha

Kalendarium parafialne 12 - 31 marca 2023

12 marca 2023 - 3 niedziela Wielkiego Postu

- godz. 13:00 – Po mszy św. spotkanie Towarzystwa Przyjaciół Seminarium, wieczernik
- godz. 17:00 – Gorzkie żale, kazanie pasyjne ks. Tomasz Połomski

13-16 marca 2023 - Rekolekcje szkolne

- „Maryja wstała i poszła z pośpiechem”,
rekolekjonista ks. Akacjusz Cybulski SDB
- 13 – 14 marca Szkoła podstawowa nr 3
 - 13 – 15 marca Liceum Ogólnokształcące
 - 15 – 16 marca Szkoła podstawowa nr 2
 - 16 marca Powiatowy Zespół Szkół i Placówek Specjalnych

13 marca 2023, poniedziałek

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- godz. 19:00 – msza św. i spotkanie dla kobiet, kościół i wieczernik, temat spotkania – Batszeba

14 marca 2023, wtorek

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- godz. 18:00 – msza św. z udziałem dzieci przygotowujących się do pierwszej Komunii św.

15 marca 2023, środa

- 5:30 – jutrznia, wieczernik

16 marca 2023, czwartek

- 5:30 – jutrznia, wieczernik
- 19:00 – konferencja przedmałżeńska, wieczernik

17 marca 2023, piątek

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- godz. 17:15 – droga krzyżowa dla dzieci i dorosłych
- 19:15 – droga krzyżowa dla młodzieży i dorosłych (rozważania Rodzina misyjna)

18 – 22 marca Rekolekcje parafialne

rekolekjonista ks. prof. Tadeusz Guz

18 marca 2023, sobota

- godz. 18:00 – msza św. rozpoczynająca rekolekcje parafialne

19 marca 2023, 4 niedziela Wielkiego Postu - rekolekcje parafialne

- nauki rekolekcyjne na wszystkich mszach św.: 7:00, 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 18:00
- godz. 11:30 – msza św. Salezjańska
- godz. 17:00 – Gorzkie żale

20 marca 2023, poniedziałek - rekolekcje parafialne

- 5:30 – jutrznia, wieczernik
- Msze św. z nauką rekolekcyjną:**
- 7:00
 - 10:00
 - 18:00 (msza św. w intencji Odnowy w Duchu Świętym)
 - 20:00 (młodzież)

21 marca 2023, wtorek - rekolekcje parafialne

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- Msze św. z nauką rekolekcyjną:**
- 7:00
 - 10:00
 - 18:00 (msza św. w intencji Radia Maryja)
 - 20:00 (młodzież)
- 22 marca 2023 środa - rekolekcje parafialne
- 5:30 – jutrznia, wieczernik

Msze św. z nauką rekolekcyjną:

- 7:00
- 10:00 (dla chorych)
- 18:00
- 20:00 (młodzież)

23 marca 2023, czwartek

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- godz. 19:00 – konferencja przedmałżeńska, wieczernik

24 marca 2023, piątek

- 5:30 – jutrznia, wieczernik
- 17:15 – droga krzyżowa dla dzieci i dorosłych
- 19:15 – droga krzyżowa dla młodzieży i dorosłych (rozważania TUKanty)
- Po drodze krzyżowej - Wieczór uwielbienia

25 marca 2023,

sobota - Uroczystość Zwiastowania Pańskiego

- 31 rocznica erygowania diecezji warszawsko-praskiej
- Msze św. o godz.: 6:30, 7:00, 8:30 (z aktem zawierzenia diecezji Miłosierdziu Bożemu)
 - Msza św. o godz. 18:00 z niedzieli

26 marca 2023, 5 niedziela Wielkiego Postu

- godz. 17:00 – Gorzkie żale
- godz. 19:00 – przygotowanie do bierzmowania:
 - spotkanie formacyjne dla młodzieży, wieczernik, Jego miłość jest inna
 - konferencja dla rodziców, kościół

27 marca 2023, poniedziałek

- 5:30 – jutrznia, wieczernik

28 marca 2023, wtorek

- 5:30 – jutrznia, wieczernik

29 marca 2023, środa

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik

30 marca 2023, czwartek

- 5:30 – jutrznia, wieczernik
- 18:00 – msza św. za Ojczyznę
- 19:00 – konferencja przedmałżeńska, wieczernik

31 marca 2023, piątek

- godz. 5:30 – jutrznia, wieczernik
- godz. 8:15 – Wizyta u chorych – przeniesione z pierwszego piątku kwietnia
- godz. 17:15 – droga krzyżowa dla dzieci i dorosłych

godz. 19:15 – droga krzyżowa ulicami (z udziałem wszystkich wspólnot, rozważania oparte na nauczaniu Benedykta XVI)

Wystawić Pana Jezusa na próbę

Czytając rozdział Ewangelii Mk 8,11-13, słusznie oburzamy się na uczonych w Piśmie i faryzeuszy, że ośmielają się wystawiać Pana Jezusa na próbę. Jak oni śmiało to robić, pytamy. Kiedy jednak rozważymy, że faryzeusze i podobne im towarzystwo z zasady byli ludźmi pobożnymi i uczonymi w parametrach oceny tamtych czasów i właśnie jako pobożni, i do tego predestynowani, strzegli wiary co do Joty, czyli każdej cząstki wiary - czuwali nad jej ortodoksyjnością - ich indagacje mogą być uzasadnione.

Dzisiaj wiemy, że Pan Jezus przyszedł nie po to, aby obalić judaistyczne wierzenia. Nie, one były oparte na tym samym pojęciu Boga. Jezus przyszedł, jak sam na kartach Ewangelii to mówił:

- Wypełnić prorockie obietnice co do Mesjasza i narodu wybranego;
- Udoskonalic sposób czczenia Boga jako kochającego Ojca, a nie tylko sprawiedliwego stwórcę;
- Zrehabilitować upadłą naturę ludzką w jej oryginalnym obrazie stworzenia jako dziecka bożego. (Jezus w swojej osobie złączył dwie natury, rehabilitując naturę ludzką.)

Faryzeusze i uczeni w Piśmie byli winni i są rozliczani przez chrześcijan z tego, że byli bardzo zaślepieni swoją tradycją do granic numeryczności dobrych, Boga chwalebnych, uczynków i specyficznym sposobem wyznawania wiary. Nie dostrzegali też, że ich wiara jest rozwojowa, mesjańska, oparta na ciągle rozwijającym się Objawieniu, gdzie Mesjasz i jego misja są wypełnieniem czasów. Zjawienia się Mesjasza spodziewali się raczej na wokandy politycznej, jako przywódcy narodu wiodącego naród izraelski do chwały i panowania nad ościennymi narodami. Taka mocno upolityczniona opinia była bardzo popularna, prawie dogmatyczna; stąd Jezus z Nazaretu nie pasował im do całości ich mesjańskiego obrazu. Stosownie wydaje się, jako poprawne stwierdzenie, że religijna elita izraelska z tamtego czasu każdy nowy sposób oddawania czci Bogu *a priori* przyjmowała jako próbę obalenia całego religijnego porządku. Jest to obraz zaślepienia nawet i kulturowego.

Paradoksalnie, choć pod panowaniem rzymskim, Żydzi mieli namiastki cywilnoprawnej suwerenności. Zachowali swój teokratyczny system rządzenia, chociaż z uległością do rzymskiej aprobaty w sprawach karania śmiercią. Jezus, dzięki ich zaślepieniu i możliwościom, stał się ofiarą. Żydowska elita religijna nagieła prawdę, aby wykonać wyrok niewygodnej Osoby. Wzięli więc

przed tym Pana Jezusa pod ostrzał pytań i spreparowanych oskarżeń. Ślady tej faryzeistycznej kwerendy mamy w wydaniu ewangelicznego zapisu każdego natchnionego autora. Polemika powyższa spełniła też swoją pozytywną rolę, ponieważ była powodem szerszego wyjaśnienia na temat, nawet przez samego Pana Jezusa.

Dodać należy, że ewangelizacja Pana Jezusa polegała nie tylko na szerszym i nowszym ujęciu prawd o Bogu, ale też na nowej percepcji i wyznawaniu wiary z pozycji człowieka nowego w sferze religijno-moralnej. Kryterium tego wymogu był chrześcijanin naśladowca Chrystusa. Na marginesie dodam, że takimi powinniśmy być w XXI wieku. Zaś faryzeusz NIKODEM był przykładem członka religijnej elity izraelskiej otwartym na nowe spojrzenie. Był on jednak wyjątkiem w pokoleniu domagającym się ZNAKU. Co do nas i nam współczesnym można postawić teoretyczne pytanie: no dobrze, ale Pan Jezus jest wśród nas co prawda inaczej, bo mistycznie i eucharystycznie. Czy w tej naszej sytuacji, dodatkowej asystencji Ducha Świętego, staramy się Boga w Trójcy Jedynej rozpoznać? Czy staramy się wejść z Nim w dialog? Kiedy ostatni raz to robiliśmy? A może jak faryzeusze nie zadajemy sobie trudu, aby Boga w Trójcy Jedynej, żywego i kochającego uznać i starać się do niego zbliżyć?

ks. prałat Jerzy Tyc

Tekst jest zapisem homilii wygłoszonej podczas mszy św. w intencji Ojczyzny. (red.)

Msze św. za Ojczyznę odprawiane są w każdy ostatni czwartek miesiąca, o godz. 18:00. Wspólnotą odpowiedzialną jest Sapientia.

Figura Chrystusa, Wielki Post 2023

Ankieta dotycząca miesięcznika Nasza Wspólnota?

Zaznacz odpowiedź najlepiej odpowiadającą twoim odczuciom. Jeśli zaznaczysz więcej niż jedną odpowiedź, ponumeruj je: od 1 (najlepiej oddaje twoje odczucia) do 4 (najmniej oddaje twoje odczucia).

Jak często czytasz artykuły publikowane w miesięczniku?

- regularnie co miesiąc
- rzadko, zaglądam od czasu do czasu
- częściej niż raz w miesiącu (zaglądam też na stronę internetową i Facebooka)
- nie czytam, ale chciałbym czytać

W jakiej formie czytasz artykuły publikowane w miesięczniku?

- tylko w wersji papierowej
- w wersji papierowej i na stronie internetowej lub Facebooku
- tylko na stronie internetowej
- tylko treści na Facebooku

Które artykuły czytasz najczęściej?

- ogłoszenia, informacje z życia parafii i wspólnot
- formacyjne
- kącik rodzinny
- relacje z wydarzeń, statystyki, podsumowania
- czytam wszystkie artykuły

Jakich artykułów powinno być w miesięczniku więcej (czego brakuje)?

- tekstów „duchowych”, rozważań
- świadectw rodzin z naszej parafii
- informacji o inwestycjach w parafii
- stałych rubryk wspólnot parafialnych
- innych (zaproponuj jakich):

.....
.....
.....

Jakich artykułów jest za dużo?

- tekstów ogólnych, które nie są bezpośrednio związane z parafią
- relacji z wydarzeń odbywających się poza parafią
- długich tekstów, które są drukowane w odcinkach
- z cyklu „Forum Młodych”
- pisanych przez młodych autorów
- żadnych nie jest za dużo

Wśród osób, które wypełnią i oddadzą ankietę, zostaną rozlosowane trzy nagrody główne (Biblie Jerozolimskie) i pięćdziesiąt nagród niespodzianek. Warunkiem otrzymania nagrody jest przekazanie następujących danych kontaktowych (tylko na potrzeby losowania): imienia i nazwiska oraz numeru telefonu lub adresu e-mail.

Jeśli chcesz wziąć udział w losowaniu nagrody, poniżej wpisz swoje dane:

imię i nazwisko:

numer telefonu:

e-mail:

Batszeba

Spotkanie formacyjne
dla kobiet

Eucharystia
Konferencja
Rozmowa

13 marca 2023, 19:00 - 22:00

W kościele par. Św. Jana Kantego

Informacje: Marzena – 500 075 890

Zachęcamy by przeczytać przed spotkaniem 11 i 12 rozdział z 1. Księgi Samuela (Stary Testament)

Dodaj do kalendarza: